

திருச்சிற்றம்பலம்

மெய்கண்டார் நெறி

(ஈழத்துத் திருநெறித் தமிழ் மன்றத் திங்கள் வெளியீடு)

“மெய்கண்டார் காண்பு புனிதமெனும் அத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருள் மேவுநாள் எந்நாளோ.”

மலர் 2 - | - பிரமாதிச ஆண்டு கார்த்திகைத்திங்கள் : நவம் - டிசம். 1973 - | - இதழ் 5

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்
பாடியருளிய திருவங்கமாலை

கண்காள் காண்மின்களோ -
கடல் நஞ்சுண்ட கண்டன்றன்னை
எண்டோள் வீசிநின்றும் பிரான்றன்னைக்
கண்காள் காண்மின்களோ

உரை: காட்சியின்பயன் காணும் வினைமுதல்வ
னுக்குத் தீர்த்தற்கு அரியதொரு துயரின் நீக்
கம். உயிர்கள் அடிமைகள். அவை உடைய
வனைக் காண்டலின் பயன் தம் பிறவிநீக்கம்.
அப்பெருந்துன்பம் போக்கவல்லான் பிறவி
யில்லாதவனாதல் வேண்டும். ‘பிறவாயாக்
கைப் பெரியோன்’ இறவாமை திண்ணம். அது
நஞ்சுண்டும் சாவாமையால் உறுதியாயிற்று.
ஆகவே, ‘கண்காள், கடல்நஞ்சுண்ட கண்டன்
றன்னைக் காண்மின்கள்’ என்றருளினார். ஆட்
டம் எனப்படுவன பற்பல உள். அவையெல்ல
லாம் பிறப்பு, நிலைப்பு, இறப்பு, ஒளிப்பு,
அளிப்பு என்னும் ஐந்தினுள் அடங்கும். ‘ஐந்து
நலமிகு தொழில்களோடும் நாடகம் நடப்பன்

(2-ம் பக்கம் பார்க்க)

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானபோதம்

(சீலத்திரு ஞானப்பிரகாச தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்)

மலர் 2, இதழ் 3, 2ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி

முன்றான் சூத்திரம்

உளதிலதென்றலின் எனதுடல் என்றலின் ஐம்
புலன் ஒடுக்கம் அறிதலின் கண்புலன்
உண்டி வினையின்மையின் உணர்த்த உணர்தலின்
மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா

பொழிப்புரை: ஆன்மா உளது என்பதை இந்தச்
சூத்திரச்சூரணி ஏழிடத்திலும் ஓட்டி இலதென்
றலின் ஆன்மா உளது. எனதுடல் என்றலின்
ஆன்மா உளது, ஐம்புலன் அறிதலின் ஆன்மா
உளது, ஒடுக்கம் அறிதலின் ஆன்மா உளது,
உணர்த்த உணர்தலின் ஆன்மா உளது, மாயா
இயந்திரதனுவினுள் ஆன்மா உளது என்று
உரைத்துக்கொள்க.

கருத்துரை: இச் சூத்திரம் தத்துவங்களுக்குப்
புறம்பாய் ஆன்மா உண்டு என்று விளங்குந்

(2-ம் பக்கம் பார்க்க)

“ஏறுடை ஈசன் இப்புலனியை உய்ய”

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க !

சீலத்திரு ஞானப்பிரகாச தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்
(மலர் 2; இதழ் 4; 7ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அத்தகு தலைமையுடைய குருவருளைப் பெற வேண்டின், நம் வேகம் கெடவேண்டும். அவ் வேகம் மனத்தாலும் வாக்காலும் காயத்தாலும் உண்டாகும். வாக்கு-உரை, நாக்கு என இருதிறம், வாக்குவேகம்-சொற் பற்றிய வேகம். நாக்கு வேகம்-நுகர்வாலுண்டாகும் வேகம். நடை-காயம் குறித்து நின்றது. ஒழுக்கம் பற்றிய வேகமும் அடங்கும். பத்தம்-பந்த சம்பந்தம். பெத்தம் எனவும் படும். துட்டம்-துஷ்டம், தூஷிக்கப்படுவது. வெறுப்பிற்கு நிற்பது. இவ்வெல்லாவற்றாலும் வேகமும் பாவமும் நிகழும், இவை அனைத்தும் விட்டகலப் போக்கினால் அன்றி வீடு பெறலரிது. துஷ்டபக்த வேகம் எனலாகாது. பக்தர் என்றால் அடையான துஷ்டம் வேகம் இரண்டும் முறையே அப் பக்தர்க்கு முன்னும் பின்னும் நில்லா. வேகமும் அவ்வேகத்தாலாம் பாவமும் வேரறக் கெடுதல் வேண்டும்.

“தாவா மனவேகம் சாற்றும் உரைவேகம்
நாவாரும் வேகம் நடைவேகம்—ஓவாத
துட்டபக்த வேகம் எனச் சொல்வேகம் இத்தனையும்
விட்டகற்றி னுல் அன்றே வீடு.”

என்னும் பழைய அருட்பாடலை நன்குணர்ந்து, வேகங் கெடுத்தல் வேண்டி, அதைக் கெடுத்ததானும் ஞான குருவை வழிபட்டு, வேகங் கெடுத்துய்யும் வெற்றியுற்று வாழ்க. இஃது ஐந்தொழில் வெற்றியுள் முதலாய படைத்தற் றொழில் வெல்க என்றதால் சிவானந்தத் தோற்றம் வெல்க என்னும் கருத்தாய் நின்றது. ‘தோற்றம் துடியதனில்’ என்றதும் ஈதே. இதனை அறிவார் ஆர்?

சிவஞானபோதம்

(1-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தன்மையை அனுமானப் பிரமாணத்தினாலே அறிவிப்பதைக் கருதிற்று.

பொருள் நிலை: உடம்புதோறும் காணப்படும் ஒழுங்குபட்ட அறிவு செயல்களுக்கு மூலமாய், யான் என்னும் உணர்வு வடிவில் விளங்குவதே உயிர் அல்லது ஆன்மா எனப்படும். அதனை யாதோ என ஆராய்ந்த பலர் பலவகைப்படக் கூறியுள்ளனர்.

(1) அஃது இன்னது என அறிய வாராமையின் அதனைச் சூனியம் என்றனர் புத்தர்; (2) உடம்பே யான் என வழங்கிவருதலின் உடம்பே ஆன்மா என்றனர் உலக வாதிசுள்ள ஒருசாரார்; (3) அவருள் மற்றொருசாரார் ஐம்பொறிகளே அறியக் காண்டலின் அப் பொறிகளே ஆன்மா என்றனர்; (4) உயிர்ப்பு இல்லையாயின் உயிர் இல்லை எனக்கோடலின் உயிர்ப்பாகிய பிராண வாயுவே ஆன்மா என்றனர் ஒருசாரார்; (5) நாம் கண்டவற்றையும் கேட்டவற்றையும் மனத்திற் கொண்டு, சிந்தித்து, நிச்சயித்து, இன்ப துன்ப வேதனைப்படுதலின், இவை அகத்தே நிகழ்வன ஆகலின் இவ்வாறு சிந்தித்தல், துணிதல், வேதனைப்படல் என்றும் தொழிற்பாடுள்ள உள்ளத்தின் கூறுபாடுகளாகிய அந்தக்கரணங்களே மனம் புத்தி அகக்காரம் சித்தம் என்னும் அகக் கருவிகள் ஆன்மா என்றனர் வேறொருசாரார்; (6) கனவின்கண் நுண் உடல்கொண்டு நனவிற் போலக் கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறிந்து வருதலின் அதற்குக் காரணமாகவுள்ள நுண் உடம்பே ஆன்மா என்றனர் மற்றொருசாரார்; (7) ‘‘பிரஞ்ஞானம் பிரம்ம’’ என உபநிடதம் கூறலின் சச்சிதானந்தமயமாயுள்ள பிரம்மமே ஆன்மா என்றனர் சங்கரர் முதலாயினார் (8) உடலின் கூறுகள் உளத்தின் கூறுகள் அனைத்தும் ஒருங்குகூடி ஒழுங்குபட இயங்கும்போதே நமக்கு உணர்வு உண்டாகிறது. அல்லாதபோது உணர்வு இல்லையாகலின் அகப்புறக்கருவிகள் அனைத்தின் கூட்டமே ஆன்மா; இவற்றுக்குவேறாக ஆன்மா என ஒன்றில்லை என்றனர் புத்தரில் ஒருசாரார். இந்த எண்மர் மதங்களில் எழுவர் மதம் மூன்றுக்குத்திரத்தால் மறுக்கப்பட்டு ஆன்மாவின் உண்மை தெரிவிக்கப்படுகின்றது. அந்தக்காரணங்களே ஆன்மா என்பார் மதம், நான்காருக்குத்திரத்தால் மறுக்கப்படுகிறது.

(தொடரும்)

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

(1-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

நாதன் (சித்தியார் 5-7) ‘பஞ்சகிருத்தியதாண்டவம்’ என்றலும் உணர்ச்சு. உயிர்களுடைய பிறப்பிறப்பாட்டம் ஒழிய உடையவனது அருளாட்டத்தை என்றும் மறவாது காண்டல் வேண்டுதலின் ‘என்தோள் வீசினின்று ஆடும் பிரான்றனைக் கண்காள் காண்மின்கள்’ என்றருளினார். குனித்தபுருவம் முதலிய ஐந்தும் திருவாய் பவளத் திருமேனி இரண்டும் ஆகிய ஏழும் காண பெற்றவர்களுக்குப் பிறப்பில்லை என்பது உறுதியாதலின், மன்றாடற்காட்சி அன்றாடம் பெற்று உவக்க நீங்கும் பிறவியும் நீங்காதிருக்கவேண்டும் என்று வெளியிட்டருளினார். ‘சிற்றம்பலத்தரன் ஆடல்கண்டாற் பீளையுடைக் கண்களால் பின்னைப் பேய்த் தொண்டர் காண்பதென்னே? ஆடல் அன்றிக் கண்கொண்டு காண்பது யாதுமில்லை.

“கூறுடை மங்கையும் தானும் வந்தருளி”

உ.
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்
யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற

சைவ மகாநாட்டில்

வித்துவான் சிங்காரவேலன், M. A. Ph. D.

அவர்கள் ஆற்றிய தலைமையுரை

மலர் 2, இதழ் 3, 7ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி

ஈழமும் இன்றமிழும்

சங்ககாலம் முதல் தொடர்புகொண்ட தமிழும் நாயன்மார் பாடல் நலத்தாற் பின்னும் உறுதிபெற்றன என்று உரைப்பது மிகையாகாது.

ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் பாடிய பாடல்கள் சங்க நூல்களில் உள்ளன. இக் கலை இலக்கிய உறவு பிற்காலச் சோழர், பாண்டியர் காலம் வரை மேலும் வலுப்பெற்று விளங்கியமைக்குச் சான்றுகள் பல காட்டலாம். இடைக்காலத்தும், பிற்காலத்தும் பெரும்புலவர் பலர் ஈழத்திருநாட்டில் தமிழ்த்தாய்க்குப் பேரணிகலங்கள் பலவற்றைப் புனைந்து சார்த்தியுள்ளனர். சிறு பிரபந்தங்கள், காப்பியங்கள், புராணங்கள், தோத்திரப் பழுவல்கள் முதலிய பலதுறைகளில் இவர்களது தொண்டுகளைப் பகுக்கலாம். சுன்னாகம் குமார சுவாமிப் புலவர், வரத பண்டிதர், சிவானந்தையர், சபாபதி நாவலர், கூழங்கைத் தம்பிரான், கனகசபைப் புலவர், அப்புக்குட்டி ஐயர், முத்துக்குமாரர், வைத்தியலிங்கர் (வல்லை), சின்னத்தம்பிப் புலவர், மயில்வாகனப் புலவர், சிற்றம்பலப் புலவர், சரவணமுத்துப் புலவர், கார்த்திகேயப் புலவர், சேனாதிராயர், முருகேச பண்டிதர், நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் முதலிய பெரும் புலவர்கள் ஈழத் தமிழகத்தே இன்றமிழ் நிலைக்களாக விளங்கியவர்களாவர். செந்தமிழ் இலக்கியத்துறையோடும் பிணைத்த சிவநெறிக்காவலர்கள் என்று இப்பெரும் புலவர்களைக் குறிப்பது மிகையாகாது. சோமசுந்தரப் புலவர், உடுப்பிட்டிச் சின்னத்தம்பி, புலோலிக்கணபதிப்பிள்ளை முதலிய பெரும்புலவர்கள் முத்தமிழுள் ஒரு கூறுகிய நாடகத் தமிழை வளர்த்த நல்லாசிரியர்கள் வழிநின்று செந்தமிழையும் சிவநெறியையும் புரந்து வருகின்றார்கள்.

நாவலர் மாண்பு:

தவத்திரு ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் செந்தமிழ்க்குச் செய்துள்ளபணி எண்ணுந் தொறும் எண்ணுந்தொறும் இதயம் உருக்குவதாகும். சைவச் செற்பொழிவுகள் வழியே சிவநெறியின் காவலராக நாவலர் விளங்கினார். “முன்னிருந்த எங்கள் சைவ சமயாசாரியர்கள் தாம் தரிசனம் செய்யப்

போன தலங்களில் எல்லாம் பதிகங்கள் அருளிச் செய்தார்கள். இவரோ (நாவலர்) தாம்போன இடங்களிலெல்லாம் லோகோபகாரமான சைவப் பிரசங்கங்கள் செய்து வந்தனர்” என்று நாவலர் சரித்திரத்தில் திரு. கைலாசபிள்ளை எழுதும் வரிகள் இங்கு நினைவிற்கு வருகின்றன.

நாவலரவர்கள் வகுத்த புதுநெறி ஐந்து முதன் முயற்சிகளை உடையது.

தமிழில் முதன்முதலாகச் சொற்பொழிவாற்றினார்; தமிழில் கட்டுரை வடிவம் முதன்முதலாக நாவலரால் வளம் பெற்றது. தமிழில் எழுந்த பாட நூல்களுக்கு முதன்முதலாக வித்திட்டவர்; வசன நடையிற் குறியீட்டுமுறையைப் புகுத்தி வழிகாட்டினார்; சைவ ஆங்கில பாடசாலைகளைத் தொடங்கிய சமுதாயத் தொண்டர் நாவலர். — இந்த ஐந்து நிலைகளில் நாவலர் பணிகளைத் தமிழ் வரலாறு என்றென்றும் மறக்கவியலாது.

‘வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்’ என்று பரிதிமார் கலைஞரால் வியந்து பாராட்டப்பெற்ற வித்தகர் நாவலர். தமிழ் செய்த தவப்பேரகத்தோன்றிய நாவலரவர்கள் அச்சிறு பதிப்பித்து வெளியிட்ட சிவநெறி நூல்களால் சைவம் பெற்ற பயன் அளப்பரியது. உறுதியான சிவநெறிப்பற்றுக் கொண்டவராய்த் தமிழ்ப்பெருமக்கள் வாழ்வு தலைப்படுவதற்கு நாவலர் அவர்கள் ஆற்றிய பணிகள் எண்ணற்றவை. அவை அனைத்தையும், அகில இலங்கைச் சைவப் பெருமக்கள் கூடியுள்ள இப் பேரவையில் நினைவுகூர்ந்து, அப்பெருங் குரவர்க்கு அஞ்சலி செலுத்துவதிற் பெருமகிழ்வு கொள்கிறேன். பேரறிஞர் திரு. சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் பாடிப் பரவிய ஒரு வெண்பாவை எடுத்துரைத்தல் ஒன்றே போதும். நாவலரவர்கட்குச் செய்யும் கவிதை அஞ்சலியாக அது அமையும்.

“நல்லநகர் ஆறுமுக நாவலர் பிறந்திலரேற்
சொல்லு தமிழெங்கே சருதியெங்கே—எல்லவரும்
ஏத்து புராணமங்கள் எங்கே பிரசங்கமெங்கே
ஆத்தனறி வெங்கே அறற”

இலங்கை அரற்சிற்குப் பாராட்டு:

இப் பேரவையில், அகில இலங்கையிலுமுள்ள சைவப் பெருமக்கள் சார்பில் இலங்கை அரசினர்க்கு, நாவலர் அவர்கட்குத் தபால்தலை வெளியிட்டமைக்குப் பாராட்டுத் தெரிவித்தல் என்கடமையாகின்றது. தமிழ்நாட்டிலுள்ள சைவர்களின் சார்பிலும் என்னுடைய பாராட்டுதலை அரசிற்குத்தெரிவித்து நன்றிகூறி மகிழ்கின்றேன். இவ்வகையில், 29-10-71 சிவநெறி வரலாற்றிற் சிறப்பிடம்பெறத்தக்க திருநாள் ஆகும்.

(வளரும்)

“குதிரையைக்கொண்டு குடநாடு - அதன்மிசை”

உ
சிவமயம்

மெய்கண்டார் நெறி

பிரமாதீச ஆண்டு கார்த்திகைத்திங்கள்

பலியிடுவோர் பாவப் பயிரிடுவோர்

வாழ்வளிக்கும் வாலி அம்பாள்முன்
வாள்கொண்டு வதை புரிவதா?

திருவாரூரின் கண்ணே தியாகேசப் பெருமானின் அருளினாலே அவதரித்தவன் விதிவிடங்கள். அறியாதுசெய்த கொலைக்குற்றத்துக்காக. “செய்தார்க்குச் செய்தபடி தண்டம் விதித்தல்” என்ற தண்டநூல் விதிப்படி விதிவிடங்கள் இவர்ந்த தேரிலாலேயே அவனைக் கொன்றுவிடுக, எனக்கட்டளையிட்டான் “ஒரு” மந்திரியைப்பார்த்து மனுநீதிச் சக்கரவர்த்தி. இந்த “ஒரு” மந்திரி அறிவு நிரம்பியவன்; நீதி அறிந்தவன்; அறிந்ததைச் செய்யத் துணிந்தவன்; ‘தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான் பிறிதின்னுயிர் நீக்கும் வினை’ என்ற தருமமுறையைத் தாரகமந்திரமாகக் கொண்டவன். விதிவிடங்களின் இன்னுயிருக்குத் தன்னால் ஒரு தீங்கும் வரக்கூடாதெனத் துணித்தவனாய் ‘வேந்து மகத் தேர்க்கால் விடலஞ்சி மந்திரி சோர்ந்து தனதாவி விட்டான் சோமேசா’ என மாதவச்சிவஞான சுவாமிகள் அருளியவாறு தன்னுயிரை நீத்துப் பொய்யாமொழிப் புலவரது கூற்றுக்குப் புகழ்கூட்டினான்.

வரலாறு கண்ட உண்மை. சைவ உலகில் யாவரது கருத்தையும் பிணைக்குந் தன்மையது. அதன் பின்பு நடந்த அற்புத நிகழ்ச்சியைத் தெய்வச்சேக்கிழார் பெருமான்:

“தண்ணளி வெண்குடை வேந்தன் செயல்கண்டு
தரியாது
மண்ணவர் கண்மழை பொழிந்தார் வானவர்பூ
மழைபொழிந்தார்
அண்ணாலவன் கண் னொதிரே யணி வீதி மழ
விடைமேல்
விண்ணவர்க டொழ நின்றான் வீதி விடங்கப்
பெருமான்”

என்று சொல்லோவியத்தால் விளக்கியுள்ளார்.

பண்டுதொட்டு மனிதனுடன் சேர்ந்த பலியிடும் பாவச்செயலை, “பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்” என்றதற்கிசைய மாற்றமல், புறசமயத்தவர்களுடைய பழிப்புரைக்கு இலக்காகின்றோம். புழுபொதிந்த புண்ணுடலைப் பெருக்குவதற்காக, “எரிஎனக்கென்னும் புழுவோ எனக்கென்னும், நரி எனக்கென்னும் என்ற இந்த நானுமுடலை” வளர்ப்பதற்காக, ஆற்றிவு கொண்ட ஆண்மை மனிதன் ஆடுகளைப்பலி

செய்து அடங்காத பசியை அடக்கமுயல்வதா?
இந்த மனிதனுடைய இழிசெயலை உணர்ந்தன்றோ பொய்யில் புலவர் “புலான் மறுத்தல்”, “கொல்லாமை”, “அருளுடமை” என்னும் அதிகாரங்களை வகுத்து வாய்மை புகன்றுள்ளார். “புலையுங் கொலையுங் களவுந் தவிர்” என்ற பொன் வாக்கியத்தைப் பூசை அறையில் வைத்து பூசிக்க வேண்டுமே!

“கலையெலா முணர்ந்தாரேனுங் கரிசறத்

தெளிந்தாரேனு
மலையெனவுயர்ந்தாரேனு மனமயலகன் ருளேனு
முலகெலாம் புகழப் பல்லோர்க் குதவியகையனேனு
மிலகிய விரக்க மின்றே லெழுநரகடை வனன்றே”

எனப் பதி பசு பாச விளக்கத்தில் கண்டவாறு, பிற உயிர்களிடத்து இரக்கமில்லாதவன், இவ்வுலகில் இந்திரபோகத்தில் வாழ்ந்தாலும் நரகவுலகம் இவனை விழுங்குவதற்கு வாய் திறந்தபடி இருக்கும். இதற்கு யாண்டும் பிரமாணம் வேண்டுமோர், அருட்பிரகாசம், சிவதரு மோத்தரம், பெரியபுராணம், ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலருடைய நான்காம் பாலபாடம், காந்தியடிகளுடைய “சத்தியசோதனை” ஆகிய நூல்களின் கண்டு தெளிக! “வேள்வி” என்ற போர்வையின்கீழ் பலியிடும் முறை ஒன்று உண்டு. திருமுருகாற்றுப் படையிலும் வேறு பல நூல்களிலும், “சிறுதினை மலரோடு விரைஇ மறி அறுத்து” என்று வருகின்றது. இந்த முறையான வேள்விகளை இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் செய்பவர்கள் யாண்டுமில்ர்: ஏதோ ஒரு காரணம்பற்றி எழுந்த யாகாதிகருமங்கள் ஒழிய, பலியிடும் அகோரச் செயல் ஒன்று மாத்திரம் வாழையடி வாழையாக நின்றுவிட்டது. இந்தப் பாவச்செயல் ஒழிந்தாலொழிய இறையணர்வு இந்தவாழ்வில் வரவொண்ணாது! இது நிச்சயம்!

ஈழவழ நாட்டில், ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் தமது உடல், பொருள், ஆவி அத்தனையையும் அர்ப்பணித்து, புறச்சமயத்தவருடன் பல போர்கள் புரிந்து, சைவசமயத்தை மீட்டுவித்து, சைவ வினாவிடை, பாலபாடம் முதலானவைகளினால் வேலியிட்டு, கந்தபுராண வசனம், பெரிய புராண வசனம் முதலிய வாசனைத் திரவியங்களால் பரப்பி எல்லாம் வல்ல எம்மிறைவனை எழுந்தருளச் செய்து போற்றி இறைஞ்சி, இவ்வண்ணமே நீவீரும் வழிபடுங்கள் என்று வரைவறுத்து விட்டுச் சென்றாரே! இதுவா இப்பெருமானுக்குச் செலுத்தும் நன்றிக்கடன்?

வருங்காலச் சைவச் சிறுர்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக, வளரும் சமுதாயத்திற்கு ஒருதிசை காட்டியாக, எழுச்சி பெற்றுப் புதுவாழ்வுகாணத்துடிக்கும் இனத்திக்கு ஒரு துணைக்கருவியாக விளங்கவேண்டிய ஆலய தர்மகர்த்தாக்கள், முகாமையாளர்கள், ஆலய அடியார்கள்,

“சதிர்படச் சாத்தாய்த் தான் எழுந்தருளியும்”

தொண்டர்கள் உன்மத்தர்களாக, உண்மைக்கு முரணாக, உயர் சைவநீதிக்கு ஊறு விளைவிப்பவர்களாக ஏன் இவ்வாறு வழிபடு தெய்வத்துக்கும் அதனைச் சார்ந்த சைவசமய நெறிக்கும் குந்தகம் விளைக்கின்றார்கள்?

சைவசமயத்தின் ஒரே ஒரு செய்திப் பத்திரிகையாகச் சீருடனும் சிறப்புடனும் சேவை ஆற்றி வருகின்ற இந்துசாதனம் தனது 5-10-73ம் திகதி வெளியான இதழில் ஒரு வேதனை நிரம்பிய வெட்கக்கேடான செய்தியை சைவமக்கள் முன்னிலையில் சமர்ப்பித்தது. பெற்ற பிள்ளையைத் தாய்முன் கொண்டு நிறுத்திக் கொடிய கொடுவாக் கத்தியால் அதனுடைய அருமையான கழுத்தைத் திருகி அறுத்தால் தாயுள்ளம், கதறி அழாது, கண்ணீர் விடாது வறிதே இருந்துவிடுமா? சகல ஜீவகாடிகளுக்கும் பரம தயானுவாயும் தாயுமாக விளங்கும் அராலியம்பதி வாழ்வாலிஅம்பாள் முன்னிலையில், ஐயோ! நினைக்க நெஞ்சு வெடிக்கிறது! அறிவற்ற ஆட்டுக்கடாக்களை அலற அலற, துடிக்கத் துடிக்க துண்டாடிக் கொண்டாட்டம் கொண்டாடினார்கள்! என்ன வேடிக்கை!

தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் மூத்தகுடிகளாக வாழும் யாழ்ப்பாணத்தில் - அதிலும் அறிவும் ஆற்றலும் பண்பும் நிரம்பிய அராலிவாழ் சைவமக்களுக்கு இப்பாவச்செயலினால் என்ன விமோசனம் வரப்போகின்றதோ யாமறியோம்?

திருமுருகு கிருபானந்தவாரியார் யாழ்ப்பாணத்துக்கு விஜயம் செய்த காலங்களில் பலியிடும் பாவச் செயல்களை வன்மையாகப் பல ஆதாரங்கள் காட்டி விளக்கிய காரணங்களினால் எத்தனையோ ஆலயங்கள் இன்று புனிதம் அடைந்து விட்டன.

மாமிச போசனத்தை நிறுத்தாவிட்டாலும் பலியிடும் பாவச் செயலை நிறுத்தமுடியாதா? கோவிலுக்கு நித்திய தீட்டைத் தேடிக்கொடுக்காதவர்களாவோம்; நரக வாசல்த் திறந்து நம் சிறுவர்களை அதற்குள் தள்ளியவர்களாவோம்.

சாந்தம், அமைதி, நிறைவு, அருள் முதலாம் நன்னிதிகள் சைவ (மரக்கறி) போசனத்தினால் பெறுகின்றோம். காய், கனி, கந்தமூலங்களை உண்டு கடவுளைக் கண்ட ரூனிகளின் பரம்பரையில் வந்த சைவத் தமிழர்கள் நாம் என்பதனை மறக்க முடியுமா? யானை, பசு முதலாம் மிருகங்களைப் பாருங்கள். இலைகுழை தின்று பலமுள்ள சாந்த ரூபங்களாக மனிதனுடன் வாழ்கின்றன.

வெறி, கோபம், மூர்க்கம், முதலிய கெட்ட குணங்களைக் கொண்ட சிங்கம், புலி ஆகிய மிருகங்களைக் கவனியுங்கள். மனிதன் மிருகத்தைக் கொன்று புசிப்பானாகில், புலிக்கும் மிருகத்தின் புண்ணைப் புசிக்கும் மனிதனுக்கும் ஏதும் வித்தியாசம் உண்டா?

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

கணபதி

(சுவாமி சித்பவானந்தர்)

(மலர் : 2. இதழ் : 3. 6 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இத்தகைய தெய்வத்தைத் தங்களுக்குத் தோற்று வித்துத் தரவேண்டுமென்று தேவகணங்கள் ஒன்றுகூடித் தேவ தேவனாகிற பரமேசுவரனிடம் பிரார்த்தித்தார்கள். கருணாகரனாகிய முக்கண் மூர்த்தியும் விண்ணவர் விண்ணப்பத்தை அங்கீகரித்தார். இயற்கையின் நடைமுறையில் நிச்சயமாகவே ஒழுங்குப்பாடு இருந்தாக வேண்டும். ஒழுங்குப்பாட்டை நிலையாக வைத்திருக்கும் நாயகன் ஒருவன் தேவை. அதன் பொருட்டுப் பரமசிவன் பார்வதியின் உதவியை நாடினார். சிவசக்தியின் அருள் பிரசாதமாக ஆணைமுகன் உருவெடுத்தான். அவன் விக்கினைசுவரனாக விளங்கினான். தடைகள் பல செய்யவும் தடைகளைத் தவிர்க்கவும் வல்லவன் அவன். இயற்கையின் நடைமுறையில் ஒழுங்குப்பாடு உண்டு. அதற்கு இழுக்கு ஒன்றும் வந்துவிடாது. தாறுமாறான நிகழ்ச்சிகளுக்கு அதில் இடமில்லை. இங்ஙனம் கணபதியின் பிறப்பால் வந்துள்ள ஒழுங்குப்பாட்டை அறிந்த தேவர்களும் பெருமகிழ்வடைந்தனர். இயற்கையின் முறைமையைக் காப்பவன் கணபதி. (வளரும்)

நாம் வணங்கும் முழுமுதற் கடவுள் நீதியின் இருப்பிடம்.

“எங்கெங்கு பார்த்தாலும் எவ்வுயிரும் எவ்வுயிரும் அங்கங்கிருப்பது நீயன்றோ பராபரமே”

என்ற அருள்வாக்கின்படி ஒரு உயிரை உகுத்தால், பரம் பொருளை, பராசக்தியைத் தீண்டினவர்களாவோம். பூனையுடன் விளையாடி, அதனுடைய முகத்திலே தற்செயலாக விநாயகன் கீறிவிட்டுப் பராசக்தியாகிய அன்னை யிடம் ஓடினோம். என்னே! அன்னையின் அழகிய வதனத்தில் இரத்தும் வடிவதைக் கண்ட கணபதி, கண் கலங்கி விளக்கம் கேட்க அன்னை பராசக்தி, மகனே, சகல ஜீவராசிகளுக்கும் யாமே அன்னை, யாமே எல்லாம். பூனையை உனது நகத்தால் கீறினாயே அந்த அடையாளமே இது” என்று விளக்கினார்.

பலியிடுவோர் பாவப் பயிரிடுவோர்.

“பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை எல்லாரும் காண இயமன் தன்தூதுவர் செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகத்தில் மல்லாகத் தள்ளி மறித்து வைப்பேர்”

(திருமந்திரம்)

ஆகவே ஆலயங்களில் ஆடுகளைப் பலியிடும் அடாத அநியாயச் செயல்களை இன்றே நிறுத்திடுவோம்!

திருச்சிற்றம்பலம்

“ வேலம்புத்தூர் விட்டேறருளி ”

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

சுந்தரர் செந்தமிழ்

சைவப் புலவர்: செ. குணபாலசிங்கம்

(இதழ் 4, மலர் 2, 7ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

“ஆலயம்தானும் அரணெனத் தொழுமே” என்பது சிவஞானபோதம். நீக்கமற எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பெருமானை ஆலயத்திலே உருவாய்க் கண்டு வழிபடுகிறோம். அருவாய் உள்ளத்தே இருத்தி வழிபடும் ஆற்றல் அற்றோர்க்கு ஆலயத்தில் உருவாய் நின்று பெருமான் அருள் புரிகிறார். ஆலயத்தின் பெருமையை ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவாலவாயாவதும் இதுவே என்று குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கது. பசுவின் உடல் முழுவதிலும் பால் செறிந்திருப்பினும் அதன் மடியிலே இருந்து பால் எடுப்பதுபோல இறைவனுடைய அருள் எங்கும் வியாபித்திருந்தாலும் ஆலயத்தின் மூலம் அதனைப் பெற முடியும். இதன் அருமையை நோக்கி, திருக்கோவிலில்லாத திருவிளாரை “அடவிக்காடு” என்று வர்ணித்தார் அப்பரடிகள். ஓளவை மூதாட்டி சொன்னார் கோவிலில்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்று. இத்துணைசிறப்புமிக்க ஆலயங்களின் திறத்தைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஊர்த்தொகைப் பதிகத்தில் விளக்குகிறார் “காட்டுர்க் கடலே” என்று தொடங்கி “அண்ணாமலையானே” என்று முடிவடைகிறது.

“மருவார் கொன்றை மதிசூடி மாணிக்கத்தின்
மலைபோல
வருவார் விடைமேல் மாதோடு மகிழ்ந்து பூதப் படை
சூழத்
திருமால் பிரமன் இந்திரற்கும் தேவர் நாகர்
தானவர்க்கும்
பெருமான் கடவுர் மயானத்துப் பெரிய பெருமா
ளடிகளே”

திருக்கடவுர் மயானத்தே கோயில் கொண்டருளியிருக்கும் பெருமானை நினைந்து பாடுகின்ற சுந்தரர் இறைவனது உருவை மனத்தே இருந்தித் தான்பெற்ற இன்பத்தை உலகோரும் பெறவேண்டுமென்ற நோக்கிலே அவனது அருட்கோலத்தை விரித்துரைக்கின்றார். கொன்றை, மதி ஆகியவற்றைச் சூடி மாணிக்கத்தின் மலைபோல விடைமேல் மாதோடு பூதப் படைசூழ வருகின்ற கோலத்தைக்காட்டுகின்றார். வெண்புரி நூலதாக வேத கீதத்தை இசைப்பவராகக் கண்ணார் நுதலராக, புலியதருடையராக, நாகக்களைப் பூண்டவராக, சுடலைப் பொடி அணிந்தவராக, நஞ்சுண்ட கண்டராக அப்பதிகம் இறைவனின் கோலத்தை விளக்குகின்றது. ஞானப்பாலுண்ட ஞானசம்பந்தர் இறைவனைத் “தொடுடைய செவியன் விடையேறியோர்

தூவெண் மதி சூடி காடுடைய சுடலைப் பொடி பூசியவனெனக்” கூறினார். அக் கண்டறியாத காட்சியை “காதல் மடப்படியோடுங் களிறு வருவன கண்டேன்” என்று அப்பரடிகள் போற்றுகின்றார். இறைவனின் நாமத்தைக் கேட்டது தொடங்கி அவனுருவைக் கண்டு அவனடியடைதலிலேயே சமயத்தின் முடிவைக் காண முடிகிறது. அவனது அருட்கோலத்தைக் காண்பதற்கென்றே நாமெல்லோரும் பிறந்திருக்கிறோம் என்பதனையே நாயன்மார்களது வாழ்க்கை காட்டித்தந்திருக்கின்றது. இறைவனுக் காட்பட்டிருப்பதற்கே வாய்த்தது இப்பிறவி என்று அப்பர் சுவாமிகள் கூறுகின்றார்.

இறைவனது அடியை அடைவதற்காக அழுது அழுது காலத்தைப் போக்கியவர் மணிவாசகப் பெருமான். இதனால் அவரை அழுது அடியடைந்த அடிகள் என்று போற்றுகின்றார்கள். இறைவனோடு அத்துவிதமாகக் கலப்பதை இறைவனின் திருவடி சேருதல் என்பது வழக்கு. எமது தலை இறைவனின் தாளோடு சேருதல் “தாடலை போல் கூடுதல்” எனப்படுகிறது. ஆதலால் அருளீடுபாடுள்ளோர்களின் குறியாவும் திருவடியிலேயே இருந்தது. புனிதனின் பொற்கழலிணைக்கனியாகக் கண்டார்கள். சேவடி, திருவடி, குரை கழல் என்று பலபடப் பாடினார்கள். “புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா உன்னடி என்மனத்தே வழுவாதிருக்க வரந்தருவாய்” என்று அப்பர் சுவாமிகள் கேட்கின்றார். “உருகி”த்தேடுவேன் தேடிச் சிவன் கழலே சிந்திப்பேன் என்று பேசுகிறது அம்மானை. சிவபெருமான் திருவடியே சேரப் பெற்றோம் ஆதலால் சேரோம் சிறு தெய்வம் என்றும் “பூங்கழல் தொழுதும் பரவியும் புண்ணிய புனிதாவுன் பொற்கழல், ஈங்கிருக்கப் பெற்றேன் என்ன குறையுடையேன்” என்றும் அப்பரடிகள் பெருமைப்படுகிறார். இறைவனின் அடிக்கே தலைவைத்து வாழ்வதில் அவர்கள் அடியவர்களெனப்பட்டனர். இவ்வாறான திருவடியின் பெருமையைத் திருப்புன் கூர்ப்பதிகத்தில்

“அந்தணான் உன் அடைக்கலம் புகுத

அவனைக் காப்பது காரணமாக

வந்த காலன் தன் ஆருயிரதனை

சிந்தையால் வந்துன் திருவடி அடைந்தேன்
செழும்பொழில் திருப்புன்கூர் உளானே”

என்று பத்துப்பாடல்களால் வழத்தியிருக்கிறார். பொன்னடியாக, குரைகழலாக திருவடியைப் போற்றுவதைக் காணலாம்.

அர்ச்சனை என்றால் தொழுதை என்று பொருள். இறைவனை அர்ச்சிப்பது பலவாறாக அமையும். பூவும் நீரும் கொண்டும், பழமும் பாலும் கொண்டும், பொன்னும் மணியும் கொண்டும், அர்ச்சிப்பதோடு தரய பாவாலும் அர்ச்சித்தார்கள் நாயன்மார்கள். அதன் பெருமை

“கோலப்பொலிவுகாட்டிய கொள்கையும்”

நோக்கி பெருகிய சிறப்பின் மிக்க அர்ச்சனை பாட்டேயாகும். ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச் சொற்றமிழ் பாடு என்று தூமறை பாடும் வாயரான இறைவனே கேட்டானெனத் திருத்தொண்டர் புராணம் கூறுகிறது. இந்தத் தொழுகை உள்ளத்தாலே அமையவேண்டும். புறத்தே மெய்வணங்கும் வணக்கம் மெய்வணக்கமல்ல. உண்மை வணக்கம் உள்ளத்திலே இருந்து வரவேண்டும். பொய்மை வணக்கத்தைப் பார்த்து இறைவன் நாணிச் சிரிப்பான் என்று நாவரசர் கூறுகிறார்.

“நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சனே
புக்கு நிற்பன் பொன்னார் சடைப் புண்ணியன்
பொக்கம் மிக்கவர் பூவும் நீருங் கண்டு
நக்கு நிற்பன் அவர்தமை நாணியே”

என்பது தேவாரம். ஆதலால் உண்மையாய் தொழும் தொழுகை பாவம் நீங்க எடுக்கின்ற தொழுகை. அதன் பெருமையைச் சுந்தரர் திருக்கழுக்குன்றப் பதிகமூலம் எடுத்துத்தருகிறார்.

“கொன்று செத்த கொடுமையாற் பல சொல்லவே
நின்ற பாவம் வினைகள் தாம்பல நீங்கவே
சென்று சென்று தொழுமின் தேவர் பிரானிடம்
கன்றினோடு பிடிசூழ் தன் கழுக்குன்றமே”

என்று தொடங்கும் பதிகத்திலே இறங்கிச் சென்று தொழுமின், நீள நின்று தொழுமின், வெளிநூ திரத் தொழுமின், புலைகள் தீரத் தொழுமின் பிழைகள் தீரத் தொழுமின் என்று தொழுகைக் காற்றுப் படுத்துகின்றார்.

அடுத்து, தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே என்றார் ஓளவையார். சுந்தரர் பெருமான் சைவத்தின் தொண்டர் பெருமையைத் தொகையாக விரித்துத்தந்தார். அடியாரின் பெருமையை இறைவனே அடியெடுத்துக் கொடுக்கப்பட்டியது அதன் பெருமையின் சிறப்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

தில்லைவாழ்ந்தணர் தம் அடியார்க்குமடியேன் எனத் தொடங்கி, தந்தையும் தாயுமாய் “என்னவனம் அரனடியே அடைந்திட்டசடையன் இசைஞானி” என்று முடிக்கிறார். இந்தத் திருத்தொண்டர் தொகையை சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் தலையாய தொண்டு என்றால் மிகையில்லை.

இறைவனோடு தோழமைபூண்டு, நட்புரிமையால் அடியடைந்த பெருமானின் தமிழ் சுந்தரத் தமிழ். அவரின் பெருமைக்கு எடுத்துக்காட்டு பெரியபுராணமாகும். உபமன்யுமகா முனிவர் இறைவனைத் தவிர எவரையும் தொழாதவர். அவ்வாறானவர் எம்பிரானைத் தன்னுள்ளந்தழியவன் நம்பியாரூரன் யாம் தொழும் தன்மையான் என்று போற்றிய சிறப்பு நினைக்கவேண்டியது. சேக்கிழார் பெருமானே சுந்தரர் பெருமானின் வாசமலர் மென்கழல் வணங்க வந்த பிறப்பை வழித்துவாம் என்று போற்றினார். இவ்வாறான பெருஞ் சிறப்பு மிக்க பெருமானின் பொன்னடி போற்றி வாழ்வோமாக.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

வாழ்த்துதலும்

வணங்குதலும்

(ஸ்ரீ. வ. குகசர்மா)

இறைவனை வாழ்த்துவதிலும் வணங்குவதிலும் பலநிலைகள் உண்டு. அவ்வாறே வாழ்த்துதலிலும், வணங்குவதிலும் நோக்கங்களும் வேறுபடுகின்றன. இந்த உண்மையைத் திருமுலர் பின்வரும் திருமந்திரச் செய்யுளில் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

“போற்றிஎன் பார்அம ரர்புனி தனடி
போற்றிஎன் பார்அசுரர்புனி தனடி
போற்றிஎன் பார்மனி தர்புனி தனடி
போற்றிஎன் அன்புள் பொலிய வைத்தேனே”

இச் செய்யுளில் வணங்குவதின் மூன்றுவித நோக்கங்களைத் திருமுலர் எடுத்துக்காட்டுகிறார். தேவர்கள் தாம் செய்த புண்ணிய வசத்தால் இன்பத்தை அநுபவிப்பவர்கள். அந்த இன்பம் மேலும் மேலும் பெருக வேண்டும்; கேடாமலும் இருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமுடையவர்கள். அதற்காகவே இறைவனை வணங்குவார்கள். அசுரர்களோ பொருள் வேண்டும் மற்றவர்களை அடக்கியானுந்திரும் வேண்டும், என்ற நோக்கங்களிற்காக இறைவனைத் தொழுவார்கள். மனிதர்கள் அறம்வேண்டும் இறைவனுடைய பாதங்களை வணங்குவதால் ஞானம் வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு வணங்குவார்கள்.

மானிடப்பிறவி வகுத்தது இறைவனை வணங்குவதற்காகவே அதனாலே மானிடப்பிறவியிறந்தது.

“புவனியிற் போய்பிற வாமையில் நாள்நாம்
போக்குகின் றோம்அவ மேஇந்தப்பூமி
சிவனுய்யக் கொள்கின்ற ஆறுஎன்று நோக்கித்
திருப்பெருந் துறைஉறை வாய்திரு மாலாம்
அவன்விருப் பெய்தவும் அலரவன் ஆசைப்படவும்”

என்பது திருவாசகம் “சைவமரபில் பிறத்தல் பல பிறவிகள் தோறும் செய்த புண்ணியத்தால் கிடைப்பது” என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. அவ்வாறு கிடைத்த பிறவியை நாம் வீணாக்கக் கூடாது. “வாழ்த்த வாயும், நினைக்க மட்டுநஞ்சும், தாழ்த்தச் சென்னியும்” தந்த இறைவனை நாம் மறக்கலாமா? ஆனால் தாழ்த்துவதும் வாழ்த்துவதும் சுயநலத்திற்காக இருக்கக் கூடாது. உலக இன்பங்களை வளர்த்துக் கொள்வதற்காக இருக்கக்கூடாது. இறைவனை வணங்கு

(8-ம் பக்கம் பார்க்க)

“ தர்ப்பணம் அதனிற் சாத்தம்புத்தார் ”

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

ஈழத்துத் திருநெறித் தமிழ் மன்றம்
(செயலாளர்)

பெரியபுராண விரிவுரைகள் :

வாராவாரம் திங்கட்கிழமை தோறும் இவ்
விரிவுரைகள் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்
றன.

மெய்கண்ட தேவர் குரு பூசை :

26.10.73 வெள்ளிக்கிழமை மாலை இம்மன்
றமும் கொழும்பு விவேகானந்த சபையும்
இணைந்து விவேகானந்தசபை மண்டபத்தில்
மெய்கண்டதேவர் குருபூசையைச் சிறப்பாக
நடாத்தினோம்.

சந்தா நிலுவைகள் :

ஆயுள் அங்கத்தவரின் தவணைப் பணங்களும்
சாதாரண அங்கத்தவரின் இரண்டாவது ஆண்டுக்
குரிய சாந்தாவும் பலரிடமிருந்து வரவேண்டி
யிருக்கிறது. அவற்றைத் தயவு செய்து விரைவில்
செலுத்தி உதவுமாறு பணிவுடன் கேட்டுக்
கொள்ளப்படுகின்றனர்.

வாழ்த்துதலும் வணங்குதலும்
(7ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பவர்களுக்கு இப்பிறவியிலும் ஒரு இனையுறு
வராது என்பது உண்மை. "இம்மையே தரும்
சோறும் கூறையும் ஏத்தலாம் இடர் கெடலு
மாம்" என்பது சந்தரமுர்த்தி நாயனார் வாக்கு.

மணிவாசகர் "அழுதாலவனைப் பெறலாமே"
என நமக்கு வழிகாட்டியவர். அவர் செல்வன்
கழலேத்தும் செல்வர். அவர் வணக்கத்தின் நோக்
கத்தை எடுத்துச் சொல்கிறார்.

தேவர்கள் வாழ்த்துவது தாம்வாழ இறை
வனை வணங்குவது தாம் யாவரும் சிறப்படைய
மாலைகள் அணிந்த எம்பெருமானே யானும் உனை
வணங்குவது எனது பிறவிப் பிணியை நீக்குவதற்
கேயாகும்" என்பது மணிவாசகர் கூறுவதை
யாம் எமது மனதில் பதித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

"வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தான்வாழ்வான்
மனம்நின்பால்
தாழ்த்துவதும் தாம் உயர்ந்து தம்மை எல்லாந்
தொழவேண்டி
கூழ்ந்து மதுகரம் முரலுந் தாரோயை நாயடியேன்
பாழ்த்த பிறப்பறுத் திவோன் யானும் உனைப்
பரவுவனே.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

கார்த்திகைத் திங்கள் விசேட தினங்கள்

19-11-73	மெய்ப்பொருள் நாயனார் குருபூசை
20-11-73	ஆனாய நாயனார் குருபூசை
22-11-73	பிரதோஷ விரதம்
24-11-73	அமாவாசை விரதம்
27-11-73	மூர்க்க நாயனார் குருபூசை
28-11-73	சிறப்புலி நாயனார் குருபூசை
7-12-73	பிரதோஷ விரதம்
8-12-73	திருக்கார்த்திகை விரதம்
	கணம்புல்ல நாயனார் குருபூசை
9-12-73	பூரணை விரதம்
10-12-73	விநாயக விரதாரம்பம்

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

ஆத்திருடி

(மலர் 2 - இதழ் 3, 8 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

61. தேசத்தோடொத்து வாழ்
நீ வசிக்கும் தேசத்தவருடன் பகையில்லா
மல் பொருந்தி வாழ்.
62. தையல் சொற் கேளேல்
கல்வி யறிவில்லாத மாதர் கூறுஞ் சொல்லைக்
கேட்டு அறத்தைக்கைவிடாதே.
63. தொன்மை மறவேல்
பழமையாகிய சிநேகத்தை மறந்துவிடாதே.
64. தோற்பன தொடரேல்
தோல்வியடையக் கூடிய காரியங்களில் தலை
யிடாதே.
65. நன்மை கடைப்பிடி
நல்வினை செய்தலை உறுதியாகப் பற்றிக்
கொள்.
66. நாடொப்பன செய்
நாட்டிலுள்ளோர் ஒத்துக் கொள்ளக்கூடிய
நல்ல காரியங்களைச் செய்.
67. நிலையிற் பிரியேல்
உனது நல்ல நிலையிலிருந்து தாழ்ந்து
விடாதே.
68. நீர் வினையாடேல்
வெள்ளத்தில் வினையாடாதே.
69. நுண்மை நுகரேல்
நோயைத் தரும் சிற்றுண்டிகளை உண்ணாதே.
70. நூல்பலகல்
அறிவை வளர்க்கும் பல நூல்களையும் கற்றுக்
கொள்.
71. நெற்பயிர் வினை
நெற்பயிரை முயற்சியெடுத்து வினையச்செய்.
72. நேர்பட ஒழுக்கு
ஒழுக்கந்தவறாமல் செவ்வையான வழியில்
நட.

(தொடரும்)

“விற்பொரு வேடற்கு ஈந்தவினையும்”

அச்சிடுவிப்போர் : ஈழத்துத் திருநெறித் தமிழ் மன்றம், 50, ஹெய்க் வீதி, கொழும்பு - 4.
அச்சிடுவோர் : ஸ்பாட்டன் அச்சகம், 154, ஆட்டுப்பட்டித்தெரு, கொழும்பு 13. போன்: 23038
ஆசிரியர் : ம. சி. சிதம்பரப்பிள்ளை. வெளியிடும் திகதி 15-11-1973.